

CRESTA DE JUCLÀ O JUCLAR

Andorra

De l'Alt de Juclà al Pic de la Pala Sobre l'Estany

Distància	5,3 km
Desnivell acumulat	420 m
Nivell de dificultat	Difícil (mireu-vos les notes següents)
Data	5 de juliol de 2017
Cartografia	Editorial Alpina. Andorra (1:40000) Govern d'Andorra. Mapa topogràfic (1:25000)
Recursos consultats	Silencio mineral
Punts per a GPS	https://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=18564027

La Cresta de Juclà o Juclar és un cordal entre l'andorrana Vall d'Incles i l'occitana d'Aston. S'alça al bell mig d'una zona lacustre de les més boniques dels Pirineus, envoltada de cims amb molta personalitat com els d'Escobes o el de Rulhe.

És una de les més fàcils que poden fer-se a Andorra i disposa d'un bon refugi guardat de juny a setembre, al peu de la mateixa cresta.

Recórrer-la és un gaudi per a qualsevol muntanyenc, però implica passos d'escalada, material i experiència en aquest tipus de terreny. Malgrat això, podem renunciar-hi guanyant l'Alt de Juclar pel mateix camí, un itinerari senderista no pas fàcil. La contemplació de l'entorn des del cim compensa amb escreix l'esforç.

Un garbuix toponímic

Els mapes francesos ressenyen el lloc com a «Joclar». Fins fa pocs anys tant als andorrans com als catalans se l'anomenava «Juclar», denominació que encara perdura a la majoria de rètols, ressenyes, al nom del refugi,... malgrat que darrerament ha passat a anomenar-se oficialment «Juclà».

A la topografia francesa la cresta s'anomena de Fontargenta. I a l'andorrana rep el nom d'Alt de Juclà (2544 m) una elevació situada a la part més ponentina del cordal que no és, ni de bon tros, la més elevada. Deixant anònims la resta de cims. Els mapes de l'editorial Alpina destaquen cinc cims, de ponent a llevant: Punta Sud, Pic W (on la topografia andorrana hi situa l'Alt de Juclà), Alt de Juclà (2589m), pic E i Pic de la Pala Sobre l'Estany.

En aquesta ressenya hem respectat aquesta denominació perquè, a banda de que té prou tradició, és tal s'hi refereixen els coneixedors del lloc com, per exemple, el guarda del refugi.

Consideració sobre el nivell de dificultat

Les ressenyes que catalogo com «alpinisme» ho son perquè es desenvolupen en ambient d'alta muntanya i/o amb passos esporàdics de grimpada i amb un cert grau d'exposició. Tot i que les pugui qualificar de difícils, en l'acotació alpinística estricta (sistema francès, IFAS) no passarien mai de PD (poc difícil).

En la mateixa escala aquest itinerari caldria qualificar-lo com a AD (bastant difícil): passos d'escalada en roca fins al III grau UIAA, no sostingut, i llargs trams de terreny exposat, malgrat que fàcils. Amb risc objectiu significatiu.

Accés

Sortim del refugi, creuem la presa i, sense camí definit, enfilem (NW) en direcció a un estanyol. En aquest tram trobem fites escadusseres que ens confirmen la bona direcció.

Passat l'estanyol creuem una tartera, pugem per una pala herbada i flanquegen fins a la base d'una canal molt evident, també herbada, coronada per un gran esperó a l'esquerra. Al primer tram el pendent és fort, però quan s'encaixona passa a fortíssim i ens cal ajudar-nos amb les mans a les roques laterals.

Guanyem la carena per un collet i el cim de l'Alt de Juclà, a mà dreta, per terreny més fàcil. Si pretenem enfilar-nos a l'esperó que guarda la sortida de la canal, a l'esquerra, ens caldrà superar una placa fàcil (III) però exposada.

La cresta. Acotació dels graus de dificultat d'escalada.

Per a aquesta part em remeto a la ressenya que el company Jose Bermudo, prou més experimentat que jo, publica al seu bloc [Silencio mineral](#), amb algunes consideracions:

- Al descens del Pic E, ell hi anota «destrepe II». Nosaltres vàrem rapelar. Hi ha instal·lació per fer-ho. Va ser el més llarg (25 m) en aprofitar la corda per salvar el darrer tram que és pot desgrimpar fàcilment.
- En l'ascensió al Pic de la Pala Sobre l'Estany hi anota un passatge com a «flanqueo aéreo y espectacular, III, pitón». Suposem que el flanqueig és per l'esquerra en el sentit de la marxa (vessant nord, occità). Hem vist imatges d'una reunió equipada amb un pitó. Però a nosaltres ens va semblar menys exposat assolir la carena flanquejant per la dreta (vessant sud, andorrà)
- El que es ressenya com a pic O, no és més que un esperó ponentí de l'Alt de Juclar, sense prou prominència com per tenir entitat pròpia.

Retorn

Flanquegem per terreny fàcil la falda ponentina del Pic de la Pala Sobre l'Estany, fins al coll que el separa del Negre de Juclà. Comencem a davallar sense perdre gaire cota, flaquejant ara per l'herbós vessant NE (rastres o indicis de corriol) per atènyer el peu del contrafort que es despenja directament del cim a la Collada de Juclà, on trobem un camí prou fressat, fitat i de bon fer pel que baixem.

No ens cal atènyer el coll estrictament, per on transita el camí entre el vessant andorrà i l'occità: fem drecera per un de transversal que abandonem a criteri per anar a buscar aquell principal.

Seguint aquest camí, ben senyalitzat (groc) i fressat, creuem la llesca de terra que separa els estanys Primer i Segon de Juclà, flaquegem per la riba meridional del Primer creuant alguns tarters i retornem al refugi.

Material

Portàvem corda de 50, joc d'encastadors passius i de lleves «friends», cintes i cordinos. Solament ens va caldre un encastador petit al primer esperó i, a banda dels ràpels, vàrem posar la corda en aquest punt i al flanqueig esmentat del Pic de la Pala. La resta la vàrem fer progressant en lliure, sempre per la carena sense esquivar cap ressalt, excepte els blocs granítics.